

PUSKÁS DÁNIEL

Hátha meg lehet kerülni

A boltba indultam
kezemben a cetlit böngészgetve,
nem is néztem fel belőle.

Már a téren jártam,
hallottam a zsvajt,
a trombitahangú dzsesszgitárost,
ahogy csörrentek a tokban az aprók.

Mentem az embertömeggel előre,
mint egy lazacrajjal,
de egyszer csak bevertem a fejem valamibe,
hogy még a bevásárló cetli is kiesett a kezemből.

Nyúltam volna érte,
de a levegőben beütöttem a fejem.
A harmadik alkalomnál
már megsajnált egy fényképezőgépes turista,
felvette a fecnit, és nyújtotta felém mosolyogva.
Hálásan tartottam volna a kezem,
de folyton csak koppant egyet a levegőben.

Egyre mérgesebb lett,
összegyúrte a papírt, és dühösen hozzám vágta,
de lepattant a levegőről és begurult a tömegbe.
Tiszta erőből nekifutottam,
de csak felkenődtem rá, mint egy üvegajtóra.
Tapogatni kezdtem, merre van,
hátha meg lehet kerülni,
de a turisták körém gyűltek,
azt hitték, pantomimes vagyok,
s kezdték dobálni az aprót.

Már összejött volna a bevásárlásra is,
ha nem pattogott volna le a láthatatlan falról,
amire csak még jobban tapsoltak és fényképeztek.

Kínomban már a falat vertem, mint egy majom,
segítségért kiáltottam
a láthatatlan telefonfülkéből,
de ők csak még jobban dobálták a pénzt.
Anyum már biztos ideges,
vagy halálra aggódta magát.

A dzsesszgitáros trombitahangon énekelt,
egy kisgyerek labdáját nevetve a falhoz pattintotta,
s a kiáltásom,
mint a szóló vége egy dzsesszkoncerten,
elveszett a tapsban.

KÖRTÉR